

[Ole Bjørn Kraft.]

De viser ganske klart, at der ikke i det tyske socialdemokrati er principiel modstand imod at være med i et vestligt forsvarssystem, og den højtærede udenrigsminister har jo på anden måde understreget det samme, og derfor bør det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ikke vedblive med at sige det modsatte gang på gang, når det faktisk ikke kan stå for en saglig vurdering.

Jeg fremsatte i min tale en udtalelse, som det ærede medlem opfattede, som om jeg havde sagt, at der i landene var enstemmig tilslutning til ratificeringen. Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at således som det ligger i dag — og det er jo anderledes, end det lå, da vi sidste gang diskuterede disse spørgsmål, for da kunne det ærede medlem bl. a. rejse tvivl om, hvorvidt Frankrig ville være med, eller hvordan det ville gå i den øverste afdeling af den tyske forbundsdag, men det kan han ikke mere — således som det ligger i dag, kan vi sige, at der er en enig politik imellem de vestlige demokratier, der er tilsluttet Atlantpagten, en enig politik, og med udgangspunkt heri har jeg spurgt, om det radikale venstre virkelig ville tage ansvaret for, at Danmark ene af alle disse vestlige demokratiske stater, hvis samarbejde betyder så meget for os alle, skulle isolere sig, skulle sprænge dette sammenhold og dermed give Sovjetunionen og kommunisterne det første resultat af en splittelse indenfor Atlantpagten. Det er det, jeg har spurgt om.

Jeg vil iøvrigt gerne i tilslutning til, hvad jeg her har sagt, sige, at der jo næsten er enstemmighed også. Lad os f. eks. se, hvorledes afstemningerne har været i 3 stater, der står os meget nær, 3 stater, der ligesom vi har været besat, men som har lidt mere, end vi har, og som har taget stilling til dette spørgsmål, nemlig Norge, Holland og Belgien. Ved det norske stortings afstemning stemte 126 af stortingets medlemmer for, og imod stemte 7, hvoraf en del var kommunister. I det belgiske deputeretkammer stemte 181 for og 9 imod, og af disse 9 var 4 kommunister; 2 afholdt sig fra at stemme. Senatet har endnu ikke stemt. I Hollands andetkammer, der består af 100 medlemmer, stemte 71 for, 6 kommunister imod. Lægger vi disse tal sammen, viser det sig, at i disse tre lande,

der i så meget minder om os, har 378 medlemmer stemt for, 22 medlemmer har stemt imod, og af disse 22 var de 15 kommunister. (Jørgen Jørgensen [Lejre]: Fortsæt med Frankrig, England, Tyskland!). Ja, men jeg taler nu om de tre lande, der står os så nær, som har delt skæbne med os, og som i demokratisk indstilling i høj grad minder om os.

Vi kan også godt fremskaffe de andre tal. Striden i Frankrig er bekendt for alle, men det er dog klart, at i England tog arbejderpartiets parlamentsgruppe ligesom det konservative regeringsparti principielt stilling for sagen. I det italienske deputeretkammer var majoriteten for også ganske overordentlig dominerende. Jeg tror ikke, det vil lykkes for det ærede medlem at bestride, at dette viser, at i de demokratiske lande og i deres folkerepræsentationer er der en ganske overordentlig stor opbakning bag denne sag, og at der ikke i nogen af disse stater overhovedet — bortset fra nogle enkelte udtalelser fra kommunister — har været nogen som helst tanke om at ville lægge denne sag ud til en folkeafstemning.

Må jeg også fremsætte et par bemærkninger om en anden ting, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var inde på. Det ærede medlems indvending imod Tysklands begrænsede og kontrolerede genbevæbning grundede sig bl. a. på, at man kunne jo ikke vide, hvad stemningen i Tyskland senere kunne udvikle sig til, og det ærede medlem henviste til, at således havde man jo set tidligere, og det kunne jo ske igen.

Vel, men hvad vil det ærede medlem egentlig sætte i stedet for den her foreslåede ordning? Ønsker det ærede medlem at give et suverænt Tyskland fuldstændig ret til selv at bestemme, om det skal oprustes eller ikke — og det vil jo utvivlsomt blive følgen, hvis ratifikationerne bliver forkastet indenfor Atlantpagten? Jeg formoder ikke, det er det, det ærede medlem vil. Det ærede medlem vil formentlig holde Tyskland neutralt og afvæbnet, men hvordan vil han gennemføre den politik? Den eneste måde, det kan ske på, er ved, at man nægter at give Tyskland suveræniteten, ved at forlange, at andre stater — for det ærede medlem vil jo ikke være med til, at Danmark skal gøre det — på ubestemt tid skal